

กฎหมายการผังเมืองเป็นเครื่องมือของรัฐในการวางแผนพัฒนาทางกายภาพ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองและชนบทหรือบริเวณที่เกี่ยวข้องต่อเนื่อง เป็นเครื่องมือของรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยการวางผัง หมายถึง การวางและจัดทำดำเนินการให้เป็นไปตามผังเมืองรวมและผังเมืองเฉพาะ ในบริเวณเมือง และบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือชนบท

แต่สภาพปัจจุบันที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของประชากร วิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลง เกิดผลกระทบในการพัฒนาทางกายภาพ เช่น ความสัมพันธ์ทางพื้นที่ (Spatial Relationship) เปลี่ยนไป ทำให้กระบวนการกลายเป็นเมือง (Urbanization) ในแต่ละชุมชนขยายเพิ่มมากขึ้น ปัญหาเกิดขึ้นส่วนหนึ่งมาจากมาตรการทางการผังเมืองตามบทบัญญัติการผังเมืองไม่ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ และการบังคับใช้ เพื่อให้บริการสาธารณะยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการผังเมืองได้

ผลการศึกษาปรากฏว่า อำนาจในการแทรกแซงขององค์กรรัฐฝ่ายนิติบัญญัติ ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเพื่อการผังเมือง เป็นการแทรกแซงในเชิงรูปแบบ ส่วนการแทรกแซงในเชิงเนื้อหา นั้น เป็นดุลพินิจในเชิงความเหมาะสมของเนื้อหา และวิชาการผังเมือง ซึ่งดุลพินิจของหลักวิชาการผังเมืองเป็นดุลพินิจขององค์กรรัฐฝ่ายบริหาร องค์กรรัฐฝ่ายตุลาการสามารถเข้าไปตรวจสอบได้ เนื่องจากประเทศไทยปกครองด้วยระบบนิติรัฐหรือหลักความชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งความชอบด้วยกฎหมายได้บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร จึงจำเป็นสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518

Town planning law is used as a tool for the government in planning the physical development involving urban and rural development, as well as any relating areas. It is also used as a tool for providing public services.

Town planning means to plan and operate general and specific plans in urban and any relating areas or rural areas.

However, the current situations affected by the structural changes of economics, the increased number of population and ways of life apparently have sent a great impact on physical development, for instance, spatial relationship. This results in the expansion of urbanization in communities. These problems partly stem from the constraints of town planning measures, and ineffective law enforcement in public services provisions, which could not cover the area throughout the country. Thus objective of town planning would not be succeeded.

The result of the study showed that the intervening power of the legislative authorities empowered by the constitution is the structural intervention while the content intervention is the consideration of the appropriateness of town planning content and knowledge which will be responsible by administrative organization. However, this power can be checked or investigated by the juridical organization. Since Thailand is governed under the legal state system or the legal principle of rightness, which has been written. It is necessary to initiate the amendments of Town Planning Act B.E. 2518.